

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Column: De Washington Reis: de hoogtepunten van Zeno en Thijs

Hekert, J.; Koster, G.; Libgott, R.; Tang, S.; Wagenaar, L.

Citation

Hekert, J., Koster, G., Libgott, R., Tang, S., & Wagenaar, L. (Eds.). (2008). Column: De Washington Reis: de hoogtepunten van Zeno en Thijs. *Bestuurskundige Berichten*, 23(3), 29. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3211729>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3211729>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

kant arriveerden we dan eindelijk bij het IMF alwaar uitvoerend directeur Age Bakker op ons stond te wachten. De heer Bakker heeft onder andere voor De Nederlandse Bank gewerkt en is gastprofessor aan de Vrije Universiteit van Amsterdam. Ook heeft hij geholpen bij het voorbereiden van de introductie van de Euro in het Nederlandse financiële systeem. Bakker gaf een lezing over zijn werkzaamheden binnen het IMF en de rol van deze internationale organisatie in de wereld. Rond kwart over drie was de excursie tot zijn eind gekomen en was iedereen vrij tot vijf uur 's middags.

Het was een warme dag en velen van ons gingen dan ook heerlijk relaxen in het park. Ook werd er even wat gegeten en gedronken, hierbij werden onder andere bakken met ijs gevuld waar je 'U' tegen kon zeggen.

Om kwart over vijf vertrokken we met z'n allen richting de residentie van de **Nederlandse Ambassade**. Hier was een ontmoeting geregeld met de tweede man van de ambassade, de heer Van Rijssen. Het was prachtig weer geweest die dag en er was een receptie voor ons geregeld in de tuin. We werden hartelijk verwelkomd met een hapje en een drankje en de heer en mevrouw Van Rijssen maakten met de meeste deelnemers een gezellig praatje. Na ongeveer een half uur voegde professor Dykstra zich aan het gezelschap toe. Hij zou

Zijn eerste zin was: "Ik hoef u waarschijnlijk niet te vertellen wie ik ben."

tevens ons de dag erna een lezing geven over crisismanagement aan de George Washington University. Er waren ook enkele stagiaires aanwezig die ons met veel plezier vertelden over het werk dat ze deden bij de ambassade. Er werd volop genoten van de drankjes en hapjes en het uur dat volgde hebben we het goed naar onze zin gehad. Rond half negen was het tijd om weer te gaan.

Vrijdag was alweer de laatste echte excursiedag van de week, maar gelukkig hoefden we eens niet vroeg op te staan dit keer. Uiteindelijk stond iedereen om vijf voor elf weer fris en fruitig voor de deur van de **George Washington University**. Hier stond een lezing door professor Dykstra over crisismanagement op het programma. Als leidraad in deze lezing gebruikte Dykstra de ramp met orkaan Katrina in New Orleans (ook wel uit te spreken als "N'Orleans"). Na deze zeer boeiende lezing nam hij ons mee naar de National Press Club waar wij ons konden opmaken **"We kregen een lezing van professor Michael Lipsky..."**

voor misschien wel de lekkerste en chicste lunch die ons deze week werd voorgeschoteld. Nadat we onze buikjes rond hadden gegeten vervolgden we onze tocht naar het kantoor van de Wereldbank, waar we met de heer Wijffels een afspraak hadden. Zijn eerste zin was: "Ik hoef u waarschijnlijk niet te vertellen wie ik ben." Thema's als de voedselcrisis, de lage dollarkoers, maar ook de kwestie-Wolfowitz passeerden de revue. Heel boeiend om van deze man te horen wat hem allemaal bezighoudt als vertegenwoordiger van dertien landen bij de Wereldbank.

Als klap op de vuurpijl kregen we aan het einde van de middag nog een lezing van professor Michael Lipsky aan de **Georgetown University**. Voor ons als bestuurskundestudenten was dit uiteraard een hoogtepunt, ondanks de vermoeidheid die er nu echt bij iedereen was ingeslopen. Na een inleiding over zijn huidige onderzoeken, werd er natuurlijk veel aandacht besteed aan zijn boek 'Street Level Bureaucracy' uit 1980. Lipsky hield verder een pleidooi voor meer efficiëntie in overheidsorganisaties, wat leidde tot interessante vergelijkingen tussen de West-Europese en Amerikaanse bestuurstijlen. Na een signeer- (jaja, een enkeling had z'n studieboek meegenomen...) en fotosessie was de tijd aangebroken om naar de

Nederlandse ambassade te gaan voor het grote Koninginnedag feest. Het volkslied, bitterballen, kaassoufflés en draaiorgelmuziek maakte duidelijk dat het om een gezellig Nederlands feestje ging. Na afloop van deze onvergetelijke avond werd er nog lekker tot de kleine uurtjes door gefeest in downtown D.C.!

In het weekend stonden de musea van Washington op het programma. De zaterdagochtend was vrij, maar om half twee moest iedereen bij de **National Gallery of Art** aanwezig zijn, waar wij een tour door het museum kregen. Daarna werd iedereen in de gelegenheid gesteld om langs alle memorials, zoals de befaamde Washington Memorial, te wandelen. Ook de American Art & Space Museum, het Spy Museum en de Mount Vernon werden in de middag bezocht. Ondanks de interesse voor alle bezienswaardigheden, was de drang toch groot om bij **Pentagon City** grote inkopen te doen in het spotgoedkope Amerikaanse consumentenparadijs. De dodenherdenking op zondag 4 mei was voor ons een geschikte gelegenheid om een bezoek te brengen aan de **Arlington National Cemetery**. Hier liggen de nationale helden zoals de gesneuvelde militairen en oud-presidenten. Wij waren door de ambassade uitgenodigd om samen met andere genodigden de doden van de Tweede Wereldoorlog te herdenken bij het Nederlandse Carillon. Bij het horen van de 'last post' kreeg iedereen de rillingen op de rug. Ook werd op deze dag een bezoek gebracht aan het **National Holocaust Museum**.

Bevrijdingsdag stond voor ons geheel in het teken van de reis terug naar Nederland. Om elf uur werden we opgehaald door een viertal SuperShuttle's, die ons naar het vliegveld brachten. De reis ging voorspoedig en 's ochtends half acht Nederlandse tijd zetten wij weer voet aan land. **Het waren tien fantastische dagen in de VS...** de B.I.L. gaat vast snel weer een keer terug naar de States!

Column: De Washington Reis; de hoogpunten van Zeno en Thijs

Op maandagochtend gaat om drie uur de wekker al. Het is het begin van een studiereis naar Washington en zoals goede commissieleden van de Commissie Buitenland betaamd willen wij als eerste op Schiphol staan. Natuurlijk staat Amir ons al vrolijk zwaaiend met een Amerikaanse vlag op te wachten. De lange reis is begonnen.

over zijn 'pills' voor de 'hay fever' die onderin zijn koffer mee waren gegaan. Persoonlijk hadden wij zo'n jongen ook even uit de rij geplukt voor een ondervraging.

Na toch een tijd gewacht te hebben konden we gelukkig met een complete groep onze reis naar het hostel voort zetten.

Dinsdagavond staat er honkbal op het programma, waar door de sportliefhebbers erg naar wordt uitgekeken. Het is erg koud, dat moet gezegd worden. Sommigen gaan daarom ook eerder terug naar het hostel, geen probleem, daar was rekening mee gehouden.

Hoe het ook anders kan laat Femke Jelles zien (oranje zonnebril). Die probeert in haar eentje een stadion van 40.000 mensen in beweging te krijgen door de wave in te zetten.

Meer dan 39 mensen krijgt ze niet gemotiveerd om mee te

doen. Ja, 39, omdat er opeens vanuit een ander vak nog drie Leidse vrouwen op komen zetten. Gezelligheid kent geen grenzen, al moeten we ervoor naar Washington D.C.!

Dan de tweede excursiedag. Het is dinsdagmiddag als we bij de Brookings Institution aanschuiven voor een gesprek met professor Galston. Het is warm in het zaaltje en het was vroeg opstaan vanochtend. De jetlag hakt er al aardig in en op een moment onoplettendheid, zagen we een aantal mensen even knikbollen. Gelukkig manifesteert zich het meest op de tweede rij en in de uiterste hoekjes van de zaal. Middels een aantal tikjes op schouders zo hier en daar, een paar porren in de zij en af en toe een opzettelijk harde *kuch* c.q. *ahum*, blijven we toch bij de les en komen we de middag toch nog goed door.

We maken even een sprongetje in de tijd, want al die lezingen zijn natuurlijk heel leuk en heel aardig, maar nog net een tikje leuker

is bijvoorbeeld een receptie op de Nederlandse ambassade. Voor de gene die onder de 21 zijn is dit de eerste mogelijkheid deze week om een alcoholisch drankje te nuttigen. Gelukkig waren er voldoende drankpauzes ingelast om hier goed gebruik van te maken. De een dronk iets te veel, de ander iets te weinig, en vooral Steven liet zich de whisky erg goed smaken. Uiteindelijk resulteerde deze receptie tot een aantal gekke/ niet te vertonen/ leuke foto's, maar in ieder geval ook tot een schitterende foto van het hele gezelschap.

De receptie was zo goed bevallen dat we ook op de ambassade mochten zijn tijdens het Koninginnedagfeest. Het Wilhelmus werd luidkeels meegezongen en de bitterballen en kaassoufflés smaakten ons goed. Na dit feest belandde een select groepje (+ Marjolein) op een All American House Party ergens in de stad. Het schijnt dat de drank daar rijkelijk vloeide. Het is ook in deze context dat we even moeten komen tot het "fenomeen-Ad". Deze jongen slaagde er toch maar weer even in om een Amerikaanse schone aan de haak te slaan. Het begrip 'een-adj-e-doen' heeft hiermee een onuitwisbare betekenis gekregen, en kan zodoende meegenomen worden aan de naderende herdruk van de Van Dale. Naar verluidt zou er nog steeds met enige regelmaat sms verkeer zijn tussen deze twee. Wie weet waar het eindigt.

In het weekend ging het er iets rustiger aan toe 's avonds. De 'young ones' hadden besloten dat ze ook een avond uit zouden gaan, maar verder dan een restaurant en een cola kwamen ze niet. Het werd dus maar weer een avondje poolen of air hockeyen voor hun. De ouderen konden wel weer een biertje nuttigen in de English pub. Natuurlijk hebben we in het weekend ook hele mooie musea bezocht.

Intussen is het alweer het einde van de week en we hebben lang niet alle deelnemers van de reis de revue laten passeren, te weinig ruimte helaas. Toch hebben we van jullie allemaal genoten, laat daar geen misverstand over zijn.

Maandag was de dag van de terugreis. Onder het motto 'beter te vroeg dan te laat', stonden wij vijf uur voor vertrek van het vliegtuig alvast op het vliegveld. De terugreis verliep verder voorspoedig.

Om half acht Nederlandse tijd zetten we weer voet op Nederlandse bodem. Wij kregen een warm gevoel van binnen bij het zien van al jullie moeders en verdere familie en vrienden die jullie weer een warm welkom heette. Wij proosten nu met elkaar op de reis van volgend jaar, dat die maar weer net zo mooi mag worden.

Zeno en Thijs